

תשזרה

משמחת נישואין של

דוב זחנה

שיחין

שטיינמעץ

ב' לחודש כסלו
ה' תהא שנת סוף גלות

עניני גאולה ומשיח

יום ד' כ"ס סבב ה' חשד"כ

כ"ק אדמו"ר שליט"א

בגליון לפ' וארא נדפסה באות ח (ע' ס)
הערה, ובהשגחה פרטיח הגליון לא נדפס
מסיבה טכניווח, רק כמה סופכים, וככיוון
שכ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר בענין זה בהיחח
ס"פ וארא אנו מוציאים הוצאה שני' וכעהיקים
אח הקסע דלהלן בחור הסכסה להגליון.
כצו"ב גליון הוצאה ראשונה.

מערכה הערוה הח' ואנ"ש
כאריסכאון

בקשר להמוזכר לעיל אודות הראי' מנוסח התפלה "אלקי אבותינו אלקי
אברהם נבי" — ישנם הטוענים: כיצד יכולים להביא הוכחה מנוסח התפלה,
הרי מידי יום ביומו (כימי החול) מבקשים "אח צמח דוד עברך מהרה תצמיח",
ואעפ"כ. עברו כבר 1900 שנה, ועדיין לא נושענו?
הנה — לכל לראש — שאלה זו הוכאה כבר בשל"ה (רנא, א), וחשובחה
בצדה, ח"ל:

תשורה משמחת נישואין - דוב וחנה שיחיו שטיינמעץ

דבר זה שארזל אין הקב"ה מואס בחפילת רבים, יש לתמוה לכאורה. דהא עינינו רואוח שאין כן. שהרי חפילת י"ח כל ישראל מחפילין אותה ג"פ בכל יום, וכמה פעמים מזוכר כהחפילה הגאולה, ראה נא כעניינו כו', חקע בשופר גדול כו', השיבה שופטינו כו', ולידו שלים עירך ברחמים חשוב ותשכון כחוכה כו', את צמת כו', רצה ה' אלקינו כו', וזה יותר מאלף ותקנ"ד שנה (בימיו) שאנו בגלות וסחם חפילתינו!

ומאריך לבאר ענין זה, ונקודת הדברים (שם, ב): "החפילה שהיא עבודה שבלב היא מצות עשה... וענין שמיעת החפילה היא שהקב"ה בוחר בהחפילה והמלאך קושרה ועושה כתר להקב"ה, אבל אין מוכרח שיקיים דעשה להמחפיל מה שמבקש, רק הקב"ה קיבל המ"ע שקיים כמו שמקבל הקב"ה כל מ"ע שאדם עושה... אע"פ שאינו שולח ברכה עבור זה, מ"מ, המצוה רישומה למעלה והשכר שמור כו'."

כלומר: החפילה פועלת פעולתה למעלה, ברוחניות העינים, וזאת - גם כאשר אין הדבר נמשך בעוה"ז הגשמי, ומכיון שאצל בניי נשמתם עיקר וגופם טפל (ראה חניא פלי"ב) - מובן, שהפעולה למעלה ברוחניות העינים אינה דבר צדדי וטפל כו', אלא אדרבה: זהו עיקר ואמיתית הדבר (אלא שצריכים גם להוריד ולהמשיך את הדבר בעוה"ז הגשמי).

דיבר עמ לב פאוס-טל האדם היצא: ללא מ
 דענין על אמת למכר-זכוונת ואמארו שיהיו אכנס, דל
 והדברים פאוסט אלס וקעצ ארוט ברו' יצא פניו יצא
 הו' ופי' יצא חוץ אמר' חכמה פו' יצאין כו' - הלכך דגיש
 איוני נקטין דעזקת פכסאמ
 הל' הי' כ' היצא, היצ' ניזם וע' דמציא ע' אהר' דמ' וכו'
 אלהים אהר' וכו'... - אלס ע' - וצ' עינך - היצ' דיהו' צינ' ה'.

האריך
 לראות
 חכמה
 וכו'...

שיחות קודש

הננו רוצים להכניס קטע דלהלן
- משיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א דש"פ בשלח ט"ו בשבט,
בגליון הערות וביאורים דשבוע זו אי"ה.

בשם המערכת

אודות מה ששאלו על מה שנחבאר בהתועדות דש"פ וארא ש.ז. שצריכים ללמוד הוראה שהראש הוא למעלה מכל האכרים גם אצל האיננו יהודי, מהמוכא בשם כ"ק אדמו"ר הרש"ב דבאמה הי' גוף הנכרי צ"ל כמו כל חי' לילך על 4 רגלים ורק מצד שיהא בחירה ודי הוא הולך על 2 רגליים.
ועל זה ביאר כ"ק אדמו"ר שליט"א בהתועדות דש"פ בשלח - ט"ו בשבט.

... בהמשך להמדובר לעיל וועגן "אויביהם כסה היס"1 (אז הכלית הכוונה איז ניט בטל זיין מציאות האויבים, נאר צו זיי מהפך זיין, אז ס'זאל אין זיי זיין ניכר חיותם - "כסה היס"), און אז יעדער זאך איז בהשגחה פרטית (און דערפאר אפילו ס'איז ניט נתקבל געווארן דער נאמען פון רמב"ם על ספרו "משנה תורה" (ועד"ז לוחות הברית" פון של"ה), אכער היות אז דער רמב"ם האט עס אזוי א נאמען געגעבן דאס בהשגח"פ) - איז כאן המקום לבאר אן ענין וואס מ'האט געפרעגט אויף דעם וואס ט זיך גערעדט אין א פריערדיקע התועדות:

אויב זיין זיין

מ'האט גערעדט² אז דערפון וואס מ'זעט אויך ביי ג' אז ראשו איז למעלה ונכבד ווי בהמות וחיות - ש'פ'ט שו"ת דארף מען ארויסנעמען א הוראה, אז הנהגת האדם אזוי זיין אויך ברוחניות - אז דער ראש דארף זיין העכער און אנפירן מיט שאר הגוף.

האט מען דערויף געפרעגט³: אין א מאמר פון דעם רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע⁴ שרייבט אז כאמת האבן גופי אוה"ע געדארפט זיין ווי בא בהמות וחיות (אז ראשם וגופם ען בשו"ה), נאר צוליב ענין הכחירה (פאר אידן) איז בא זיי דער ראש למעלה משאר

דער רכי נ"ע שרייבט אויף דעם "אין צריך להעתיק"⁵. ויש מפרשים הפירוש בזה, ר האט דאס געשריבן צוליב מורא המלכות. ויש מפרשים פ'קט פארקערט: היות אז

אויב זיין זיין

(תהלים עח, נג. 2) שיחת ש"פ וארא סכ"ד. 3) "הערות וביאורים - אהלי תורה" ון יח (קסז) ס"ט: 4) ד"ה נר חנוכה חרנ"ו (ראה מפתחות למאמרי אדמו"ר ש"ב ערך אוה"ע. לקו"ש ח"י"ח ע' 462). 5) ראה מפתחות, לקו"ש סס.

תשורה משמחת נישואין - דוב וחנה שיחיו שטיינמעץ

"מים גבוהים ימחקו" ⁶ - האס דער רבי נ"ע געוואוסט אז אויב ער וועט שרייבן אויף די פאר שורות אין מאמר "אין צריך להעתיק", איז אפילו אויב מ'וועט ניט לערנען שאר המאמר (אמערע לערנען סיי-ווי דעם גאנצן מאמר, אבער ס'וויינען דא די וואס לערנען ניט דעם גאנצן מאמר) - וועט מען אריבערן וועלסטן צו וויסן וואס ס'שטייט אין די פאר שורות אויף וועלכע דער רבי נ"ע האט געשריבן "אין צריך להעתיק" ⁵.
במילא, ווי קען מען זאגן אז דערפון וואס בא גיבט איז ראשם למעלה מגופם לערנט מען ארויס א הוראה כזו?

ב. איז דער ביאור כזה - בפשטות:

מ'האט שוין גערעדט ניט נאר מאה פעמים ואחת, נאר אלף פעמים ואחת, וועגן תורת הכעש"ט הידועה ⁷, אז פון יעדער זאך וואס מ'זעט אדער מ'הערט דארף מען ארויסנעמען א הוראה כעבודת ה'.

ועפ"ז - בשעת מ'זעט אז בפועל איז כ"י ראשם למעלה מגופם, דארף מען

דערפון ארויסנעמען א הוראה כעבודת ה'.
~~מאמר בפנימי פארוואס דאס איז אזוי כ"י איז ראשם למעלה מגופם וויבאלד אז אזוי איז דער מציאות בפועל - דארף מען דערפון ארויסנעמען א הוראה כעבודת ה'.~~

דאס וואס דער רבי נ"ע שרייבט (אז דאס איז צוליב בחירה) איז לבאר הטעם פארוואס דאס איז אזוי. אבער וויבאלד אז לאחר הכל איז אזוי דער מציאות בפועל - דארף מ'איד בא זיך פרעגן וואס איז דערפון די הוראה פאר אים כעבודתו אין קיום המצוות, מצות תפילין וכיו"ב?

איז די הוראה דערפון:

כשם ווי ער זעט אז כ"י א גוי כפשוטו אין גאס איז ראשו למעלה מגופו, דארף ער אויך וויסן אז אזוי איז דאס בא דעם "אל זר אשר בקרבך" ⁸ (דער "גוי אשר בקרבך" ⁹), אז ראשו איז למעלה מגופו.

און דעריבער, בשעת ער טוט עבודתו, ער איז מקיים א מצוה, ער לייגט תפילין, ער גיט צדקה, וכיו"ב, דארף ער דאס טאן אין אן אופן, אז ניט נאר זיין נפש האלקית טוט עס, און זיין נה"ל איז ער מקטל און זאגט דו כ"יט א גוהמה, נאר (תכלית שלימות העבודה איז, אז) די מצוה דארף אויך דורכנעמען דעם "גוי אשר בקרבך", וכל מציאותו, אנהויבנדיק פון זיין ראש, און שאר חלקו (וואס ווערן אנגעפירט פון ראש) - אז כ"י אים זאל זיין אתהפכא (ניט נאר אתהפכא שכתחלת העבודה) - "אוֹיִבֵיהֶם בְּמֵה הַיָּמִים" (כדוגמא ווי ס'דארף זיין די עבודה מיט גוים פשוט, אז דארף זיין ניט ~~פשוט~~ נאר פועל זיין אויף זיי אז זיי זאלן מקיים זיין זייערע שבע מצוות דבני נח, כנ"ל כארזכה).

⁶ משל"ט, ט, ז.ז. (7) כש"ט (הוצאת קה"ת) ה. ספוח ס"י קכז-קכט. (8) ראה שבת קה, ב. (9) ראה חו"א כראשית ב, ב. לקו"ת תבוא מב, כ. שמע"צ צ, ד. וראה לקו"ש ח"ט ריש ע'.

יחידות

היחידות היא לרב ולמשפיע מעיר מסוימת של"ע נפטרו שם אצל אנ"ש כמה תינוקות, ובדיוק לפני זה עורר רב מסוים שאלות על המקוה שבעיר ההיא, וכתב על כך לרבי, והרבי שלח את השאלות לרב דשם, והרב ענה שלדעתו המקוה כשרה, וחשבו שאולי בגלל זה קרה הג"ל, ושאלו ע"כ ביחידות, והרבי שלל את הג"ל ואמר מה שצריך לתקן. הנדפס הוא ממה שכתב הרב לעצמו לאחר היחידות.

...און מען דארף ניט גייען זוכען די סיבות פון וואנעט עס האט זיך גענומען, אז די סיבות זיינען פון אייבען אויף, מי זאל זעהן דאס זוכען אין כשרות שבת אדער טהרת המשפחה, וואס איז דאך מובן אז עס איז ניט שייך חושש צו זיין אויף תולה זיין אין דעם, (און אפילו אפשר איז פאראן ענינים פון תיקון המקוה האט דאס דאך אויך ניט צו כלל), איז פארוואס זאל מען זוכען ערגעץ אנדערש

פונקט אזוי ווי א רופא אז עס איז פאראן א קלקול אין יד גייט מען ניט זוכען אין פוס, אז מען טרעפט גארניט אין האנט תולה צו זיין דעם קלקול, זוכט מען ערגעץ אנדערש, אבער אז מען זעט דעם חסרון און דער מחלה אין דער האנט איז מען מתקן דעם קלקול פון האנט, אזוי דא, אז מען זעט וואס האט געטראפן א ענין וואס איז שייך סיי צום קינד און סיי צום מוטער בפרט אז דאס איז תינוקות שצריכים לאימם און די ענינים וואס דארפען תיקון סיי בהנוגע צו א שייטעל וואס דאס איז נוגע צו דער מוטער סיי בהנוגע צו חינוך אויף ניט לערנען לימודי חול וואס דאס איז בנוגע צום קינד איז אז מען וועט דאס מתקן זיין איז דאך די הנהגה פון השי"ת מדה כנגד מדה וועט נאך זיין די נחמה בכפליים.

אבער מען דארף נאך א זאך קלאר מאכען און דאס איז וואס דער שווער דער רבי האט גיענטפערט אויף דעם וואס מען האט ביי עם געפרעגט מיט יארען צוריק פארוואס האט דער גאנצער חורבן יוראפ אמיינסטענס געטרפן צו אידען פון פולין ליטא אונגארין וכו' וואס זיי זיינען דאך געוועזן ידאים ושלימים האט ער גענטפערט אז א פאטש גיט מען אין פנים.....